

zwart | wit

zwart wit denken staat op mijn lijf geschreven.

nog geen letter op papier uitgeschreven
bevende handen boven het toetsenbord
hongerige ogen boven het smaakstation
is het de bedoeling dat ik de gedachte
uitspreek die in mijn hoofd begon?

de woorden zijn in mijn mond gestopt
zal ik beknopt de letters
laten rollen van mijn tong
de druk van hogerop
op mijn schouders opgekropt
verstopt mijn hoofd
door
een onderwerp
als taboe
ben ik moe
het is niet kerend bedoeld,
terugkerend geroerd,
op een gedachtengoed geroerd,
die wellicht...

gevloerd.

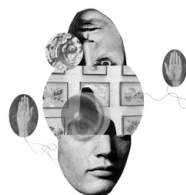
de woorden hebben
een dempende werking
een beklemmende versnelling
waarin vanuit
de hoog opgespoten muren
vurige betogen klinken
zal ik een plek vinden
waar zichtbaar wordt
dat men mag denken
zonder dat men iets
moet zeggen

de verwachtingen staan op mijn lijf geschreven.

de wereld is zo plat
als mijn ogen vierkant
bewegende flitsen
terwijl ik het echte leven

het perfecte plaatje
is ergens aanwezig
ergens op een plek
die je niet kan aanraken
maar wel kan zijn
in kan verdwijnen
en ik bezwijk
ik kijk vanaf een afstand naar
iets ontastbaar
iets onwaar
waar ik waarde
alsof ik
een raam plaats
en vanaf de buitenkant
naar binnen
maar mijzelf er
niet in plaats

ben ik goed genoeg om op te leven,
aan het leven
dat ik eigenlijk aan
voor iemand anders zou beleven?

www.zoophis.nl

de vooroordelen staan op mijn lijf geschreven.

ik beweeg mij
richting de wc
die in principe een traprede
naar beneden is
dan links in de hoek
stap ik de door de eerste deur
of ik nou als man of vrouw
gebouwd
door het gebouw
heenstruinen
moet ik ergens kwijt
wat ik bij mij draag
ik ben benieuwd
in wat jij ziet
verplaats het perspectief
is het een kwestie van perceptie

zwart
wit

ik ben op zoek
naar een grijs gebied
waarin ik niet word gezien
voor wie jij denkt dat ik ben
voordat ik zeg
wat ik ben
verandert dat
op ieder moment
mag het tussen ons in opnieuw
worden verkend

als ik slechts de vraag durf te stellen

wat leeft er?